

het lichaam breekt uit

Katharina Conradi: 'ik wil het individu een stem geven'

Katharina Conradi (midden) tijdens een ontmoetingsdag met deelnemers aan Dozijn Dansen in Overijssel. Foto: Evert Rutger

Maja Landweer

Bijna vijftien jaar geleden kwam de Duitse Katharina Conradi (1965) naar Amsterdam om te studeren aan de School voor Nieuwe Dansontwikkeling (SNDO). Ze bleef en ontplooidde zich tot een bevoegde dans-allrounder. Ze werkte als uitvoerend danseres, maar vooral ook als (freelance) maker van haar eigen werk. Dit najaar start ze in het kader van Dozijn Dansen een project met amateurs in Overijssel.

■ Katharina Conradi:
‘Ik wil mensen raken’
foto Evert Ruiter

te zijn. Zo wil ik het niet op het toneel brengen. Het is juist ook iets wat heel erg bij het leven hoort.’

ziek

Voor Dozijn Dansen – een project van het Landelijk Centrum voor Amateurdans waarbij in elk van de twaalf Nederlandse provincies een choreograaf aan het werk gaat met een groep amateurs – maakt zij in het najaar een voorstelling over afscheid nemen. ‘Er zullen geen mensen echt weggaan.

toneel. Ook Alain Platel zet de meest uiteenlopende figuren op het toneel.’

Dans is voor Conradi meer dan enkel kunst een noodzaak. Een noodzaak die in onze maatschappij zwaar wordt onderschat. ‘Ik denk dat onze maatschappij ongezond is, omdat we zo sterk zijn gericht op succes en techniek. Veel mensen worden ziek, omdat ze het contact met hun lichaam verliezen. Daardoor schakelen ze een groot deel van hun gevoel uit. Gevoelens vinden volgens mij een directe uitdrukking in je lichaam. Je kunt er niet omheen dat het lichaam heel

'spelen met zwaartekracht bezorgt mij veel plezier'

Het gaat meer over het afwegen van twee werelden, het ertussen zitten. Enerzijds is er de wereld waarin je leeft en anderzijds je wilde kant of je dromen. Veel mensen leven losbandig in de zomer. Op sommige momenten kun je het waardesysteem waar je gewoonlijk naar leeft even helemaal vergeten. Met wie, wat en hoe je leeft.’

Pogingen tot het neerzetten van individuen in dans, het laten zien van mensen op het toneel, ziet Katharina Conradi bij veel choreografen van nu terug. ‘In onze hedendaagse maatschappij probeert iedereen aan een bepaald beeld te voldoen, maar ik denk dat mensen van nature niet zo conformistisch zijn. Het lichaam breekt dan uit. De kunst speelt daar op in door te zoeken naar de eigenheid van het lichaam. Als reactie op het conformisme zette Meg Stuart in *Damaged goods* bijvoorbeeld een heel dik iemand op het

veel vertelt. Ik denk dat danstherapie een belangrijke rol kan spelen bij het weer terugwinnen van het lichaam. Niet alleen wat betreft het functioneren, want dan zou je ook sport kunnen doen, maar het creatieve lichaam.’ Waar de dans boven het uiterlijke uitstijgt, begint de dans van Katharina Conradi: een dans van het innerlijk. ◀